

EL

MAGAZÍN

Núm. 222

Divendres, 29 d'abril de 2022

ECONOMIA ■

El Primer de Maig arriba amb un creixement desbocat de la inflació i salaris continguts

SALUT ■

Quant cafè es pot prendre al dia sense prendre riscos?

JULIÁN VÁZQUEZ

AHMED TOBASI

“A Palestina hi passen moltes coses que els occidentals no podeu veure a les notícies”

ENTREVISTA

AHMED
TOBASI

“Quan algú diu que no fa teatre polític, o que vol mantenir el seu art al marge de la política, ja s'està posicionant políticament”

Ahmed Tobasi és actor i director artístic de The Freedom Theatre, un centre cultural comunitari fundat el 2006 al camp de refugiats de Jenin, a Palestina, amb l'objectiu de fomentar la resistència cultural i promoure l'art com a catalitzador dels canvis socials. Tobasi creu que qualsevol manifestació artística és política per naturalesa, insisteix que tot artista té un compromís inherent amb la seva comunitat, i defensa el teatre com a eina de transformació a nivell individual i col·lectiu. Aquests dies visita Catalunya per impartir-hi un taller de teatre polític.

Text: Oriol Serra
Fotografia: Julián Vázquez

Tot i haver pogut estudiar i treballar en diversos països europeus, vostè continua vivint al mateix lloc on va néixer, el camp de refugiats de Jenin, a Palestina. En quina situació es troben, a hores d'ara, aquest complex i les persones que hi viuen?

La situació de Jenin, com la de tot Palestina, ha estat pràcticament la mateixa des de fa gairebé 80 anys. Durant tot aquest temps el poble palestí ha estat víctima d'un genocidi, amb milers de persones mortes i empresonades. Fa tan sols dues setmanes, jo mateix tenia un cotxe militar davant la porta de casa i veia per la finestra com els soldats israelians mataven joves palestins. Uns joves que no eren pas en territori israelià, eren els israelians qui havien vingut fins al camp on vivien aquests joves per enderrocar les nostres cases i matar la nostra gent. És intolerable que això continuï passant en ple segle XXI. En aquest context, la funció de The Freedom Theatre com a institució cultural és explicar al món tot allò que estem patint. A Palestina hi passen moltes coses que els occidentals no podeu veure a les notícies perquè el règim israelià ho impedeix. Quan aquestes coses passen a Ucraïna, tots els mitjans de comunicació occidentals se'n fan ressò i tots els estats ofereixen suport al govern ucraïnès, i fins i tot hi envien voluntaris a lluitar. En canvi, els palestins hem patit aquesta situació durant 80 anys i la nostra gent continua morint cada dia, però ningú diu res i no rebem cap mena de suport internacional.

Fins a quin punt el que passa a Palestina és responsabilitat de la comunitat internacional?

Com a humans, tots ens hauríem de responsabilitzar els uns dels altres. Sí que hi ha gent a Occident que se solidaritza amb el poble palestí, i sí que de vegades sortim a les notícies, però amb això no n'hi ha prou si tenim en compte la gravetat de la situació que portem tants anys patint.

“El que està passant a Ucraïna, els palestins ho hem estat patint durant 80 anys, però ningú diu res i no rebem cap suport internacional”

La comunitat internacional ha d'actuar de manera ferma per acabar amb totes les guerres i perquè totes les persones puguem viure en pau, ja sigui a Palestina, a l'Afganistan o a Catalunya. Ens hem de desfer de les armes i resoldre les nostres diferències parlant entre nosaltres, perquè les guerres ho destrueixen tot: les persones, els somnis i les vides. Jo sé què significa haver patit una guerra, i és una cosa que no desitjaré mai a ningú en aquest món, ni tan sols al meu pitjor enemic.

Des d'aquesta perspectiva pacifista, com explicaria la lluita del poble palestí?

La lluita dels palestins no va de nacionalismes, de banderes ni de passaports, ni tan sols de territoris i fronteres. En el fons, el més important no és com

“Els artistes no disposem d'un poder real en termes de representativitat política, però sí que tenim eines que ens permeten explicar les coses i canviar-les”

es digui el país on vivim, sinó poder assegurar unes condicions de vida dignes per a totes les persones que hi viuen. A banda d'això, crec que dins de la mateixa comunitat palestina existeixen tota una sèrie de diferències que hauríem de deixar de banda. Jo mateix m'adono que m'estic enfrontant a diferents graus d'ocupació. D'una banda, m'enfronto a l'ocupació israeliana, que en gran part és la responsable de les divisions entre els mateixos palestins, però de l'altra m'oposo també a certes tradicions estúpides que encara avui qüestionen els drets de les dones i dels infants dins de la meua pròpia comunitat. Si una persona vol expressar la seva identitat, sigui quina sigui, ho ha de poder fer lliurement. I jo l'he d'acceptar, independentment de si m'agrada més o m'agrada menys. Una cosa que he pogut apreciar de Catalunya és que, més enllà del conflicte polític, tothom respecta la llibertat de la resta de persones i el seu dret de ser allò que vulguin ser.

I vostè, com es va implicar al moviment de resistència palestí?

Quan vius en un lloc com Jenin, tot allò que envolta la teua vida té a veure amb la resistència. No és que t'hi impliquis, simplement no tens cap altra opció que lluitar per la teua gent. Quan Israel va envair Cisjordània i els soldats van entrar al meu camp, no vaig tenir cap altre remei que resistir i defensar la meua família.

Amb només 17 anys va ser detingut per les forces israelianes. No va sortir de la presó fins que en va haver fet 21. Què va passar?

Quan els israelians van entrar al camp de Jenin el 2002, van arrestar-ne tots els homes. Com que a la meua família hi havia hagut combatents, van considerar que jo era un perill per a la seva seguretat. Em van tractar com si fos un terrorista, però la realitat era que jo només tenia por, després d'haver vist com l'exèrcit entrava al camp de refugiats i començava a disparar contra tothom. Per això no tenia cap altra opció que resistir. I segueixo sense tenir-la, però ara les meues eines de resistència són unes altres. Mentre vaig ser a la presó vaig continuar fent teatre amb la resta de presos, i em vaig adonar de com de poderós i efectiu podia ser l'art. Si Israel volia que els palestins lluitessin amb armes per poder-nos presentar com a terroristes davant de l'opinió pública internacional, nosaltres havíem de trobar una forma alternativa de defensar-nos. En sortir de la presó, vaig optar per fer servir el teatre com a eina de resistència. Des d'aleshores, l'escenari ha esdevingut el meu AK-47.

A vostè se'l sol citar com un referent del teatre polític. Què fa que una representació teatral es pugui considerar política?

Aquesta pregunta me la fa molta gent, i en certa manera és perillosa perquè implica separar el teatre polític de la resta de teatre. Jo crec que tot el teatre és polític, perquè entenc el teatre com una eina per promoure canvis, per abordar les grans qüestions del món que ens envolta, i per parlar dels problemes que afecten les nostres comunitats. Quan fas teatre, estàs dient alguna cosa, posicionant-te o fent preguntes, i això és fer política. En el cas dels palestins, la política és molt present a les nostres vides perquè vivim sota una ocupació. Però qualsevol persona

que representi una obra en un escenari, ja sigui a Palestina o a Catalunya, té la responsabilitat de parlar d'aquelles qüestions que l'afecten.

Malgrat tot encara hi ha molts artistes, sobretot a Occident, que insisteixen a definir-se com a no polítics. El fet que un artista digui que el seu art es troba al marge de la política, no és justament un posicionament polític?

Exacte, perquè com a artistes tots tenim una responsabilitat. I quan algú diu que no fa teatre polític, o que vol mantenir el seu art al marge de la política, ja s'està posicionant políticament.

Fins on arriba el grau de responsabilitat d'un artista envers la seva comunitat, i què pot fer l'art per millorar les condicions de vida d'aquesta comunitat?

Els artistes som els encarregats d'explicar les inquietuds i els anhels de les nostres comunitats. Si hi ha res que vagi malament, tenim la responsabilitat de parlar-ne, ja sigui a través del teatre, de la música o de les arts plàstiques. És quan parlem d'aquests problemes a través de la cultura, que deixem de fer-ho d'una forma violenta. L'art és aquell llenguatge internacional que tothom pot entendre arreu del món tot obrint un vídeo a YouTube, escoltant una composició musical o veient una obra de teatre. Els artistes no disposem d'un poder real en termes de representativitat política, però sí que tenim tota una sèrie d'eines que ens permeten explicar les coses i fins i tot canviar-les.

Una funció que vostè desenvolupa actualment com a director artístic de The Freedom Theatre de Jenin. Recorda com va entrar en contacte amb aquesta institució?

Les arrels de The Freedom Theatre es remunten a la dècada dels 80, durant la primera Intifada, quan les escoles i les llars d'infants palestines estaven tancades i el sistema educatiu es trobava aturat. Aleshores, una activista jueva que estava casada amb un palestí va decidir ajudar-nos subministrant material escolar per als nens del camp de Jenin. Jo mateix vaig ser un d'aquells nens. Era molt petit, però recordo perfectament les llargues cues que es formaven per recollir bolígrafs i llibretes. Arran d'aquella iniciativa es va aconseguir portar fins a Jenin la companyia teatral de l'actor i director Arna Mer Khamis, que va representar l'obra *The Little Lantern*, de Ghassan Kanafani. Era el primer cop que vèiem una representació teatral a dins del camp, i va ser una experiència màgica. Hi havia llum, disfresses i escenografia. Això va donar peu a la creació d'una comunitat teatral que vam anomenar The Stone Theatre (el Teatre de Pedra), perquè durant la primera Intifada els palestins solíem combatre l'ocupació israeliana amb pedres.

Com va ser la transició d'aquell Stone Theatre cap a l'actual Freedom Theatre?

The Stone Theatre va tancar al cap d'uns anys per problemes financers, i molts dels seus impulsors van morir lluitant durant la segona Intifada. L'any 2006 el fill de Mer Khamis, Juliano, va venir a visitar el camp i va decidir que volia donar continuïtat al projecte del seu pare. D'aquesta manera va crear un nou teatre comunitari, el Freedom Theatre.

Aquests darrers dies ha estat impartint un taller de teatre polític en diverses poblacions catalanes. Què hi aprenen, els seus alumnes, en aquest taller?

Al taller hi treballem aspectes com la pròpia identitat o l'autoconeixement. A The Freedom Theatre donem molta importància a la llibertat individual. Volem que tothom pugui gaudir d'aquesta llibertat per construir junts el futur. Jo mateix aprenc moltes coses dels estudiants amb qui treballo, sobre la cultura catalana i sobre la vostra situació política. De la mateixa manera, ells també aprenen coses sobre la meua història. Coneixent realitats diferents de les nostres, aprenem a valorar allò que tenim i, en aquest cas, podem descobrir com n'és de poderós el teatre. Una eina que, més enllà de la diversió i l'entreteniment, ens pot servir per fer canvis a les nostres vides i a les nostres comunitats.

OPINIÓ

Carles Duarte

Les presons imaginàries

Coneixem amb aquest nom la impressionant sèrie de gravats que Giovanni Battista Piranesi va concebre a mitjan segle XVIII com a *Carceri d'invenzione*, imatges arquitectòniques que representen calabossos fantàstics. Però aquest és també el títol d'un llibre colpidor escrit pel polític i intel·lectual Pere Coromines arran del seu empresonament com a sospitós d'implicació en l'atemptat, que va provocar 12 morts, contra la processó de Corpus del dia 7 de juny de 1896 a Barcelona. Jove advocat que s'havia acostat als moviments d'emancipació de les classes populars, es va trobar atrapat per una dinàmica repressiva cega i embogida. Tot i que el fiscal va demanar la pena de mort, Coromines va ser condemnat a vuit anys de presó i finalment acabaria de primer desterrat a Hendaia i després indultat. Coromines assumiria després responsabilitats polítiques rellevants dins del republicanisme federalista i amb l'etapa de Francesc Macià a la Generalitat va ser un dels redactors de l'Estatut de Núria i conseller de Justícia. Durant la Guerra Civil va ser president del Consell d'Estat de la República. Abans del seu matrimoni amb la pedagoga Celestina Vigneaux i de ser pare, entre d'altres, del lingüista Joan Coromines i de la psicoanalista Júlia Coromines, deixa al seu llibre *Les presons imaginàries*, ara reeditat per L'Avenç, el testimoni de l'experiència traumàtica que viu al castell de Montjuïc. No es tracta d'un dietari, sinó de retalls d'impressions del

presidiari i l'exiliat. Ja a les pàgines inicials anota: "Les presons paoroses, les que fan patir, són les presons imaginàries" o "No hi ha res que sigui tan il·lusori com el goig i el dolor". Coromines, que ens explica que li van prohibir escriure cartes des de la presó en català ("Fàcil en castellà, en francès, en alemany, si vol; però en català no pot ser"), s'hi troba acompanyat d'altres detinguts que, com ell, són innocents. En aquesta obra, Coromines hi prioritza la dimensió reflexiva: "A les portes de les presons, el pres es descarrega de la dignitat humana",

"Tots hi hauríem de davallar un cop a la vida en els fondos soterranis de l'ànima" o "Jo sentia una gran set d'infinit." Ho fa sense desatendre la descripció dels espais i de les condicions de vida en què es troba immers i aportant retrats dels protagonistes d'aquell malson: "Parlant amb els que estaven tancats amb mi, vaig adonar-me que tots sentien enyorances diferents." A *Les presons imaginàries* Coromines posa en relleu, a més,

*El polític i intel·lectual
Pere Coromines va ser
empresonat com a sospitós
de l'atemptat contra la
processó de Corpus de
1896 a Barcelona*

el patiment i el coratge de la seva mare, que anirà amb ell a l'exili, i no transmet ni ressentiment ni voluntat de revenja, sinó que posa l'èmfasi en la implicació emocional ja no tan sols dels advocats o de la família, sinó també d'alguns dels qui els vigilaven i que eren prou conscients de la motivació política que hi havia darrere d'aquell empresonament. Pere Coromines hi defensa: "Estimem sempre, i, quan no tinguem prou força per estimar, oblidem."

DE PAS

L'imperi del dolor

Abans que un virus s'escapés d'un mercat de Wuhan i forçés a posar el nostre món en pausa, una altra epidèmia silenciosa estava destrossant famílies arreu dels Estats Units. Segons llegeixo en l'increïble llibre *L'imperi del dolor*, més de mig milió de ciutadans americans van morir per la seva addicció als opioïdes. És més, només es necessita fer una cerca senzilla a Google per trobar-se amb unes estadístiques que ens ajuden a veure la dimensió real de la tragèdia. El Departament de Salut i Serveis Socials del govern americà calcula que 1,27 milions d'americans estan rebent medicaments per combatre la seva addicció als calmants. Fa només tres anys, més de nou milions de nord-americans feien un mal ús d'aquests fàrmacs i 745.000 dels quals ja s'injectaven heroïna.

S'ha d'anar més enllà de les xifres per poder entendre el sofriment que va arrel·lar en milers de cases d'un país en crisi. És a través de les històries personals quan podem empatitzar amb la fredor que emana d'una calculadora.

Per explicar una història es necessiten dos instruments imprescindibles. En primer lloc, s'ha d'emprar un microscopi per analitzar el nivell més íntim i personal d'unes històries individuals que mereixen ser narrades. També s'ha de destapar la lent d'un telescopi que ens ofereixi una visió global del que estem veient. És el famós context i que sempre es presenta amb múltiples derivades: social, històrica, econòmica o cultural.

Molt pocs autors tenen el talent, la dedicació i la passió per saber utilitzar ambdós artefactes. El periodista del *New Yorker* Patrick Radden Keefe (autor de l'imprescindible assaig *No diguis res*) ho fa amb un llibre que ens dona moltes pistes per entendre el nostre present.

Amb una prosa fluida i que em transporta a les novel·les de John le Carré, l'autor americà ens desgrana l'addicció als opioïdes centrant-se en una família poderosa americana: els Sackler.

Qualsevol situació contemporània té un responsable. Els Sackler, amb la seva

farmacèutica Purdue –empresa que crearia la píndola *màgica* de l'OxyContin–, usant estratègies de màrqueting il·legals, aprofitant-se d'un sistema corrupte (fitxant expolítics, comprant favors) i fent servir la filantropia per netejar un nom (els Sackler van fer donacions milionàries a la majoria d'institucions museístiques del planeta), són els causants de la desfeta de centenars de milers de famílies americanes.

Necessitem molts més Patrick Radden Keefe. A Catalunya, un periodista amb talent i dedicació, Albert Llimós, ha fet quelcom similar. Investigant sobre uns abusos sexuals (de l'Aula de Teatre de Lleida al FC Barcelona) ha ajudat a sacsejar una estructura patriarcal que s'ha alimentat d'un silenci còmplice. Paraula a paraula, article a article, llibre a llibre, tant Keefe com Llimós ens demostren com l'exercici del bon periodisme no només ens apropa a la veritat, sinó que ajuda a construir un món més lliure i democràtic.

Xavier Menós

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Twitter

Qui més qui menys és a Twitter. És, probablement, la xarxa social més influent encara que no sigui la més nombrosa. No té més de 15 anys d'història, però les dinàmiques que es creen en aquesta trama de *microblogging* condicionen sens dubte la política, però moltes altres preses de decisions en el nostre món. Aparentment un espai d'opinió lliure i de contrast de punts de vista, que funciona en realitat com un univers de pressió i de manipulació. Sembla una plaça pública, però l'anonimat dels opinadors fa que el tot acabi essent rude i poc adequat, on les dinàmiques de difamació i persecució poden resultar sovint esfereïdores. El comportament grupal en forma de manada que tendeix a accentuar i a prioritzar les posicions extremes és molt gran, com ho és que una part dels actants són perfils falsos automatitzats –bots–, preparats per contraatacar de manera sistemàtica determinades persones o arguments. Unes poques persones i màquines organitzades poden crear fàcilment sensacions de pensament dominant i convertir temes irrelevants en *trending topic*, que serà emulat ràpidament per qualsevol tema encara més vulgar. Hi ha qui es creu socialment influent perquè fa quatre tuits cridaners i alguns polítics a hores d'ara són poca cosa més que professionals de llançar missatges ocurrents. Una xarxa social amb més de 300 milions de seguidors al món, però un negoci que encara a dia d'avui no s'ha aconseguit de rendibilitzar. Té un gran potencial per l'aportació voluntària de dades que els usuaris hi fem i les possibilitats publicitàries encara poden donar molt

de si. Amb tres mil treballadors ocupats a monitoritzar, controlar i posar al dia l'algoritme, malgrat la popularitat és una companyia que està econòmicament en zona de pèrdues. Malgrat això, aquesta setmana el magnat Elon Musk l'ha comprat per la increïble quantitat de 43.000 milions de dòlars. Encara que sembli una excentricitat, ben probablement farà els canvis necessaris per convertir-ho en un negoci més. En sentirem a parlar.

Elon Musk és una de les figures més rellevants de les noves grans fortunes amassades a partir d'iniciatives tecnològiques. No l'adorna la discreció de mol-

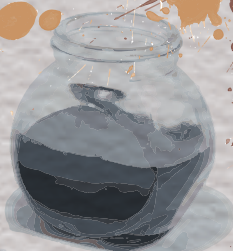
Més que el diàleg, és una xarxa on predominen els monòlegs simultanis

tes d'elles, sinó que li agrada exhibir-se públicament de manera arrogant i opinant de manera atrevida quan no purament temerària. No pertany al nucli dur de Silicon Valley. Actua com un vers lliure i amb el desacomplexament que li dona disposar d'una fortuna valorada en prop de 200.000 milions de dòlars. Va començar a fer-se notar i enriquir amb la plataforma de pagament electrònic Pay Pal i s'ha fet popular amb els cotxes Tesla. Els seus interessos principals són ara els viatges a l'espai, amb SpaceX, o d'intel·ligència artificial per mitjà de NeuraLink. Poc amant de pagar impostos, ha anat desplaçant les seves

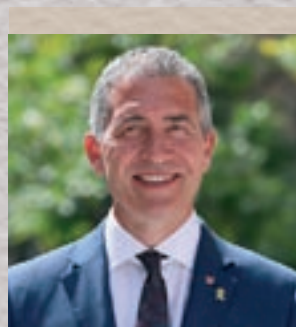
seus dins els Estats Units per tal de contribuir ben poc a l'erari públic. Liberal extrem, se'l situa dins el que s'anomena l'anarcocapitalisme. La seva vocació és substituir el paper d'allò públic i reduir el pes de les administracions al mínim. Justament, la seva aposta per Twitter la fa, afirma, en la defensa de la llibertat absoluta en els missatges, sense cap mena de limitació en una plataforma ja de natural molt reticent a moderar i eliminar missatges i comptes problemàtics. En contrapartida, afirma que eliminarà els perfils falsos que actuen de manera robotitzada i es compromet a fer més transparent i a millorar un algoritme de visualització de missatges que no se sap ben bé com actua i sobre el qual hi ha nombroses sospites de funcionar de manera molt esbiaixada.

Ens agradi més o menys Twitter fa el paper de substitutiu de la plaça pública. Molt en la cultura del nostre temps, redueix el debat a formulacions bàsiques la finalitat de les quals no es aportar llum, coneixement, sinó el crear impacte. Un espai on tothom pot expressar la seva opinió encara que no tingui cap formació ni criteri. El nivell de la conversa tendeix a igualar-se per la part baixa i on l'insult, la barroeria, la falsedat i el menyspreu campen de manera triomfant. Certament ben utilitzada és una eina d'intercomunicació, però més que el diàleg hi predominen els monòlegs simultanis. També aquí, d'alguna manera el mitjà és el missatge. Justament fa uns dies vaig llegir un tuit que, de manera molt eloqüent, afirmava: "Twitter és com un bar, on tu no ets un client, sinó la cervesa."

... i bona lletra

Natàlia Peix fa una mirada pausada i reflexiva a l'actualitat de la setmana en conversa amb:

Josep
González-Cambray
Conseller d'Educació

David Cid
Portaveu d'En Comú
Podem al Parlament

Nòria Vilà
Periodista, codirectora
del documental 'Jo sí
que et crec'

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Joan Ríos i Rallé

Premi de Novel·la Breu Vila de Porreres 2021

ÀNIMA MORTA

Autor: Lluís Sanahuja Munné

Editorial: Edicions Balèria

Lloc i any d'edició: Palma de Mallorca, juny de 2021

Nombre de pàgines: 128

Diu l'autor a la contraportada del llibre: “*Ànima morta* retrata el paral·lelisme que s'estableix entre una història familiar anònima i la història d'un país, l'analogia entre la decadència del dèspota que ha dominat aquesta família i els últims i penosos dies de la vida del dictador espanyol.”

En la seva primera novel·la publicada Lluís Sanahuja, escriptor penedesenc, desconegut però de gamma alta, ens brinda els seus coneixements del món de l'escriptura i ens apregona en una trama ben lligada, definida i perfectament tancada. Les vivències, com la de moltes famílies catalanes durant el franquisme: silencis, pors, abusos, foscor, maldats, traïdories, solituds i amors perduts, que aboquen unes seqüeles infinites, personals i socials, tot en paral·lel a l'aparició del franquisme, el seu desenvolupament i la mort del dictador. L'indret, un petit mas abandonat de la mà de Déu en un petit poble inventat del Penedès, reflex d'una situació familiar. Dos personatges, com la marca d'una bona narrativa, contraposats totalment entre ells. Per una banda, la Maria, protagonista, la vídua abandonada pel destí, innocent i inconscient, la feblesa.

Per l'altra, Jaume Torres, antagonista, el sogre, el tirà fastigós, bavós, repugnant i dolent per excel·lència: “No et convé, no us convé, gastar aquests fums amb mi. Se'm parla amb por, els ulls a terra i

de genolls. Al meu davant et vull com una gossa apallissada...” (pàg. 65). Ells són dues figures tan ben definides i escrutades que Sanahuja aconsegueix que hom arribi a posar-se dins la seva pell, esbrinant-ne els pensaments tancats, capficats en uns cervells tan diferents com distants.

Les decisions preses al llarg del temps per part d'ambdós tindran les seves pròpies conseqüències i heus aquí el perquè de tot plegat d'un final possible, d'una història talment creïble. Excepcional ho és la connexió de la trama principal amb la del temps real, postguerra i franquisme en la seva plenitud.

I com a original, el pas de les processons de les formigues al llarg de la casa, lent i amb ordre precís, pla però segur, al llarg dels anys, arreu, un fet, una simulació, que detalla aquest disseny paral·lel amb el pas del temps.

Però el millor, la riquesa del llenguatge, l'esplendidesa del vocabulari. Sanahuja abraça cada paraula, cada mot és una descoberta. Cada frase és un detall de concepte i especificació, gran o petita, important o no tant. Aconseguir perfilar tan acuradament els espais, la casa, el paisatge, un rostre, una mirada, un pensament, no és gens fàcil, però el mestre Lluís ho sap fer, i molt bé.

Per la seva qualitat literària i per la trama mateixa, no espereu més i endinseu-vos en aquest petit plaer narratiu. Us convido a conèixer un bell autor. No és cap casualitat aquest premi literari tan merescut.

Miquel Moreno Gayoso

Viure perillosament

Mercè Ibarz (Saidí, 1954) és narradora, periodista cultural i assagista. Publicà *Mercè Rodoreda* (Empúries, 1991). És autora de *Mercè Rodoreda. Exili y deseo* (Edicions 62, 2004), traduïda per Tina Vallés (Empúries, 2008). Va ser curadora de l'exposició “L'altra Rodoreda. Pintures & collages” (2008). És coautora de *Rodoreda Paisatges* (2021). La passió de M. Ibarz per M. Rodoreda l'emergí a partir de la lectura de les seves obres últimes i de la publicació de les cartes entre Anna Murià i Rodoreda.

Ibarz ens ofereix un retrat novel·lat amb allò d'essencial que, al llarg de tres dècades, ha copsat en el seu personatge, “bèstia literària misteriosa i refulgent com les espurnes d'un forat negre”. Estructura l'obra en 23 capítols temàtics, precedits, a modus d'introducció, per “Al llarg dels anys”. En el primer, “Provocacions”, estableix una síntesi del corpus literari de M.R. des d'una visió interpretativa dels condicionants personals i històrics de la seva escriptura, incompresa per un món cultural que no va pair la seva independència com a dona i autora. La seva literatura és la seva història: des dels trets autobiogràfics d'*Aloma* (1938, reescrita al 1969) fins a la terrible i obscura bellesa de

La mort i la primavera (inacabada, edició pòstuma 1986). Al capítol segon, “L'aventura”, mostra una visió retrospectiva de l'esdevenir vital de M.R. L'inicia a Romanyà de la Selva, on es construeix

la casa (1979). La casa nova, oberta al futur que trenca el simbolisme anterior com a llar, cultura i país. Emergeix una altra Rodoreda: aquella que havia adoptat la proclama del futurista Marinetti: “Viure perillosament”. Gràcies a les cartes d'Anna Murià tenim memòria de la M.R. jove.

El fil argumental de la resta de capítols són la biografia de M.R. S'hi analitzen les relacions familiars, les amoroses: Andreu Nin, F. Trabal i Armand Obiols (Joan Prat). Ens mostra el seu republicanisme catalanista i la cruel geografia de l'exili viscut; pintura i costura per sobreviure, enmig de crisis de creació literària. Descobrim les relacions de M.R. amb el seu editor, Joan Sales; amb Josep Carner, Tarradellas... Ibarz descriu magistralment el complex món interior de M.R., que documenta amb avinents citacions, extretes de relacions epistolars diverses o de la mateixa obra rodorediana.

Malauradament vivim dates per rellegir *Quanta, quanta guerra...* o *La mort i la primavera*, la seva obra pòstuma, “... una invitació a mirar el món com si fos el primer dia de la creació”.

RETRAT DE MERCÈ RODOREDÀ

Autora: Mercè Ibarz

Editorial: Empúries (Narrativa, 595)

Lloc i any d'edició: Barcelona, març del 2022

Nombre de pàgines: 264

NOVETATS EDITORIALS

'Les altres mares'
Laia Aguilà
Columna

S'acosta un Dia de la Mare edulcorat per la propaganda consumista. Però, i quan la maternitat és també patiment i no surt als anuncis d'aquests dies? L'Emma, embarassada i que perd el seu fill. La Jhanet, que ve de Bolívia a retrobar una mare que va marxar per anar a cuidar els fills d'altres. La Natałka, mare de lloguer ucraïnesa...

'Singles'
Marc Capdevila
Cossetània

En Jan, un "divorciat de llarga durada" que sembla que vagi de tornada de tot, s'embarca en un creuer per a *singles* que dura un mes llarg. Tindrà temps de conèixer els peculiars companys de viatge que li han correspost, cada un amb la seva història. Al vaixell, un no pot escapar-se i cal conviure-hi. Potser fins i tot aquest creuer pot canviar-li la vida...

'El vent de sempre'
Lluís Armengol Subirós
Brau Ed.

"He sigut al mateix temps bon estudiant i activista clandestí, sindicalista i apoderat de banca, jubilat i de la CUP. Un candorós embolic condemnat al fracàs." Així es defineix l'autor del llibre, activista de la vida social, cultural i política de la capital de l'Alt Empordà. I al final, "el vent de sempre" s'emporta fins i tot allò que sembla més sòlid.

'Nosaltres, els europeus'
A. Martí Monterde / Pagès Ed.

Catalunya ha tirat sempre cap a l'europeisme, fins i tot avui en què els euroescèptics creixen arreu. L'autor defensa la tesi que bona part d'aquest corrent de fons és degut als nostres escriptors, a una literatura en què els autors són catalans i europeus a la vegada. Una anàlisi de literatura comparada, des del passat però mirant també al futur.

'Els carrers de Barcelona desapareguts'
A. Vallescà / Llibres de L'Índex

Aquesta és la reedició d'un clàssic que no ha perdut actualitat, encara que es publicués per primera vegada l'any 1945 per la llibreria Milà. Pintor, crític d'art, periodista, escriptor i dramaturg, Vallescà dibuixa la cartografia de la Barcelona desapareguda. I no és poca: més de 450 carrers desapareguts o canviats al llarg de la història.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Plaça de Besalú

“Abril sortia i maig entrava, i cadascun dels ocells cantava al costat de la seva parella més alt que baix perquè endarrere romanien a tot arreu neu fred, venien fruits, venien flors i el temps clar i la dolça estació. I jo m'estava trist i per amor un poc pensatiu. S'esdevingué que fou matí, a la plaça de Besalú i amb mi no hi havia ningú sinó amor i el meu pensament, així solament: aleshores no em podia girar, encara que ho volgués si altrament tingués ocasió sinó vers Déu dolç i poderós. I aquell que tot fidel adora volgué que en aquesta hora que jo m'estava així trist i cansat, vingués vers mi vestit i calçat un joglairet, com quan temps enrere es trobaven prop els nobles valor i mèrit.”

Ramon Vidal de Besalú

AUTOR
Ramon Vidal de Besalú
(1196-1252)
OBRA
'En so vell i antic'
La Magrana, 1990
INDRET
Plaça Major
MUNICIPI
Besalú
COMARCA
Garrotxa

D'època gòtica ens ha arribat l'edifici de la plaça de la Llibertat o Major atribuït a la Cúria Reial. Sota els porxos o a tocar de l'edifici pot ser un bon lloc per evocar l'obra del trobador Raimon Vidal de Besalú amb la lectura d'una de les seves cançons versionada al català modern per Ferran Gadea i d'una prosa de Josep Pla en què reflexiona sobre la idiosincràsia de la vila medieval.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

222

LÈXIC

Vocabulari del manga i l'anime

El TERMCAT, que és la institució que vetlla per tenir la terminologia en català al dia, va elaborar fa temps un tríptic sobre la terminologia del **manga** que no ha perdut gens de valor ni d'actualitat.

En aquest tríptic, que trobareu en aquest enllaç (www.termcat.cat/docs/PDF/TerminologiaManga.pdf), se'ns defineix cada terme. El primer és **anime**, que tant pot ser el gènere d'animació d'origen japonès com una pel·lícula o una sèrie d'aquest gènere. Com és sabut, l'anime es relaciona amb el manga o amb els videojocs. Dins l'anime, hi coexisteixen un bon grup de subgèneres, un exemple seria el **shonen**, en què es destaca

la importància de l'acció i l'estil humorístic adreçat bàsicament a un públic masculí adolescent. Altres subgèneres estan adreçats al públic adult, ja que solen aparèixer imatges carregades de violència i de sexe.

Un altre terme que es recull en aquest vocabulari és **cosplay**, que és la pràctica consistent a disfressar-se d'un personatge de ficció d'un còmic, un videojoc o una pel·lícula d'animació, especialment d'un manga o d'un anime. Els practicants del cosplay són els **cosplayers**, i els més famosos a casa nostra són els que s'han disfressat de personatges de la mítica sèrie televisiva *Bola de drac*.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnll.cat/xarxa/cnlosona/

COMUNICACIÓ

Montse Corderas Espona - @comunicacioformacio

Què són les RRPP?

RRPP fa referència a dues paraules en plural: relacions públiques. Les relacions públiques són un àmbit i un ofici. Però poques professions són tan desconegudes com aquestes.

Generalment, la part que es pensa que es coneix no sol ser verídica. Per exemple, quan parlem de relacions públiques a la majoria de gent us ve al cap una persona que reparteix *flyers*, la persona que entaula conversa amb els assistents d'una discoteca, o un conjunt de tècniques de màrqueting. Res més lluny de la realitat...

Les RRPP empresarials pretenen aconseguir, mantenir o millorar la imatge desitjada de l'empresa/marca per a les vendes, tot i que les relacions públiques mai tenen com a objectiu directe les vendes.

Les RRPP en una empresa poden ser d'utilitat durant molts moments de l'estratègia empresarial, per exemple:

- Donar suport al llançament de nous productes.
- Ajudar al reposicionament d'una marca dins un mercat.
- Crear interès per un producte/servei.
- Influenciar públics específics.
- Defensar productes/serveis amb problemàtica pública.
- Crear imatge favorable a la ment dels públics.

Les RRPP són un instrument de la comunicació i estan constituïdes per un conjunt d'activitats d'una empresa. Amb la finalitat d'aconseguir, mantenir o recuperar l'acceptació, la confiança i el suport d'una diversitat de públics, no sempre relacionats amb els productes i/o serveis de l'empresa.

Es caracteritzen per:

- Activitat habitual i planificada.
- Obtenir confiança de públics.
- No venda directa / Sí indirecta.

- Multitud de públics.
- Comunicació no repetitiva (en general).
- Missatge subtil.
- Missatge creïble (format notícia, informe, opinió prescriptors...).

Alguns dels objectius pels quals poden treballar les RRPP dins una empresa són:

Objectius generals:

- Despertar consciència pública.
- Desenvolupar credibilitat.
- Estimular vendes.
- Reduir costos de promoció/publicitat.

Objectius específics:

- Crear expectació en mercat.
- Crear una base de dades de consumidors.
- Crear una relació personal amb consumidors.
- Transformar el client satisfet en prescriptor.
- Influenciar els *influencers*.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

LUCINDA WILLIAMS 'World Without Tears' Lost Highway, 2003

Semblava impossible que Lucinda Williams pogués superar el seu disc de 1998, *Car Wheels on a Gravel Road*, una obra mestra absoluta. Cinc anys després, el 2003, gairebé l'igualava amb aquest *World Without Tears*, un món sense llàgrimes. No està tan ben produït com aquell, però això precisament li dona un encant especial: sona cru i directe, gairebé com si les cançons te les estigués cantant allà mateix, a la sala d'estar, això sí amb les guitarres elèctriques de la mateixa Lucinda i del seu fidel Doug Pettibone sonant esparracades com mai. En total són 13 cançons i no n'hi ha cap per omplir, totes t'enamoren, des de la que obre el disc, la preciosa "Fruits of My Labor" fins a l'última, la intimista "Words Fell", passant per la melòdica "Ventura", per la dura "Sweet Side" o per la trista "Those Three Days". Ara

bé, la meua preferida és "Real Live Bleeding Fingers and Guitar Strings", en què les guitarres van a tot drap, res a envejar als Crazy Horse. La veu de la cantant, aquí ja tenia 50 anys, estava en plena forma i en molts moments, més que dir-les, sembla que escupi les paraules, sobretot en cançons que parlen d'amors destrossats. Han passat gairebé 20 anys des d'aquest disc, i Lucinda Williams continua gravant sense decebre mai. Com a mínim, des de llavors ha tret quatre discos que tenen una qualitat equiparable a aquest *World Without Tears*.

NOTES

Ressuscita un disc infantil de culte, el dels Lontainers

La discogràfica Discmedi ha ressuscitat un dels grans clàssics de la música per a públic familiar (aleshores se'n deia infantil). Es tracta del primer i únic disc de Lontainers, editat originalment el 1986, i que va ser el primer treball conjunt entre Arturo Gaya i Jordi Fusté, avui Quico el Célio i el Mut de Ferreries. L'àlbum, que ara s'ha recuperat en format digital, es va editar només en vinil i es titulava *No sé si vull ser gran*. Pel que fa a Lontainers, el grup tenia aquesta alineació: Arturo Gaya (veu), Jordi Fusté (guitarra), Glòria Sabaté (teclats i veu), Susa Tomàs (veu) i Rafael Zaragoza (guitarra). En l'enregistrament també hi van participar Quino Béjar (bateria), Eduard Casals (saxo i clarinet) i Pep Mola (baix). Lontainers va néixer

com a grup d'animació infantil a principis dels anys 80 i es va fer un fart de tocar en escoles i festes populars. Pel que fa al disc, es tracta d'un treball gairebé de culte pensat per a gent menuda però amb un missatge musical universal que conserva tota la vigència a ritme de funk, pop-rock, reggae, samba, bolero, balada, havanera o jota. La majoria de cançons eren originals, amb melodies i lletres signades per Arturo Gaya, Jordi Fusté, Glòria Sabaté i Rafa Zaragoza. El disc té un valor afegit perquè representa el primer treball conjunt entre Arturo Gaya i Jordi Fusté, uns quants anys abans de convertir-se en Quico el Célio i el Mut de Ferreries. Ah! La versió digital de *No sé si vull ser gran* veu la llum avui, 29 d'abril. Ja s'hi val.

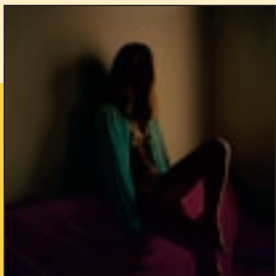
EL TEST Raimon Pujol (Sixtus)

Primer instrument que vas tocar? La guitarra clàssica amb quatre anys. **Primer grup del qual vas formar part?** La Gallina Afònica el 2013. Des de 2017, estic amb Sixtus. **Primer bolo en directe?** Al passeig del Ter de Manlleu. **Primer disc que et vas comprar?** *By The Way*, de Red Hot Chili Peppers. **Quants discos tens?** No gaires, uns 50. **Salva'n tres.** *Wasting Light*, de Foo Fighters; *¿A Dónde Vamos?*, de Morat, i *10 milles per veure una bona armadura*, de Manel. **Grups i músics de capçalera.** Actualment, Morat, Dub Inc. i Manel; i abans, Foo Fighters, Muse i Red Hot Chili Peppers. **Un concert (com a públic) per recordar.** Morat als Jardins de Cap Roig el 2021.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

MISHIMA 'L'aigua clara'

Feia cinc anys que Mishima no editava material nou. I la veritat és que s'enyorava. Les cançons de David Carabén ja són un clàssic com ho poden ser les de Lluís Gavalrà d'Els Pets. Ens fan companyia i, tot i recordar-nos que ens fem grans, també ens deixen clar que encara som prou joves pel rock'n'roll. I bé, de rock'n'roll a *L'aigua clara* n'hi ha poc però de bones cançons i bones lletres n'hi ha a cabassos. Carabén torna a fer diana amb 11 peces de pop etern on destaquen "El gran lladre", "Cotó" o "Mia Khalifa" (sí, una peça dedicada a l'actriu pornogràfica).

DORIAN 'Ritual'

Arriba el sisè àlbum dels barcelonins Dorian, un disc on obren el ventall sonor del seu característic pop amb molta presència de teclats i afegeixen sons de tradició sud-americana com la *chacarera* argentina. No en va un dels indrets on més triomfen és a Amèrica del Sud. Durant aquest maig, entre d'altres, la seva gira farà parada a Santiago de Xile, Bogotà, Lima o Buenos Aires. Pel que fa al disc, hi han col·laborat Youthstar, Ana Mena, Lido Pimienta, Pimp Flaco i Suu, amb qui canten en català "Universal", l'última peça del disc.

SABOR DE GRÀCIA 'Live Palau de la Música'

Sabor de Gràcia publica l'enregistrament del concert que van fer el passat 5 de febrer del 2020 al Palau de la Música Catalana de Barcelona per celebrar el seu 25è aniversari. El disc vessa rumba per tot arreu però hi ha sorpreses com les col·laboracions del Cor Infantil de l'Orfeó Català, Moncho Chavea & Original Elias, Els Catarres (que canten una peça seva, "De pares a fills"), La Pegatina, Txarango, Balkan Paradise Orchestra, Los Banis, Mar Bachs o Erica Ponce. El disc acaba amb "Me'n vaig a peu" de Joan Manuel Serrat. Això sí, sense Serrat.

SALUT

Consumer/ AMIC

Quant cafè es pot prendre al dia?

Es poden prendre 400mg de cafeïna al dia sense riscos

Si el cafè és una de les begudes més consumides en el món, no és només pel seu sabor, sinó també pel seu efecte estimulants, que es deu al seu contingut en cafeïna, un alcaloide present de forma natural en la planta del cafè.

El cafè té cabuda dins d'una dieta saludable, però si en prenem massa podem patir efectes adversos per la ingesta excessiva de cafeïna, com nerviosisme, ansietat, insomni, nàusees, mal de cap o acceleració del ritme cardíac, entre d'altres. Ara bé, quant és massa?

L'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària

(EFSA) estima que 400mg al dia (de quatre a cinc tasses de cafè) no té efectes negatius per a la població general (200mg/dia en el cas de dones embarassades o lactants), però tot depèn de la sensibilitat de cada persona. Més encara quan es tracta d'un alcaloide que genera tolerància, és a dir, advertim menys els seus efectes si el consumim habitualment.

Però quanta cafeïna hi ha en els productes que consumim?

La cafeïna no sols està present en el cafè. També podem trobar-la –fins i tot en quantitats superiors– en altres begudes de consum habitual. **AQUESTS EN SÓN ALGUNS EXEMPLES:**

- Cafeïna en un refresc de cola (llauna de 330ml): 35 mil·ligrams.
- Cafeïna en una tassa de te (240ml): entre 30 i 50 mil·ligrams.
- Cafeïna en una tassa de cafè (200ml): entre 80 i 100 mil·ligrams.
- Cafeïna en una beguda “energètica” (500ml): 150 mil·ligrams.

bellezaactiva.com / AMIC

L'astènia primaveral: quins són els seus efectes i com podem combatre-la?

Son, cansament, ansietat... Aquests són només tres dels símptomes de l'astènia primaveral, que aterra amb l'inici de la qual per a molts és l'estació més especial de l'any.

Per què l'optimisme de la primavera pot causar fatiga, desmotivació i aquestes ganes de no fer res? En l'article d'avui repassem les causes i sobretot les solucions per no perdre gens d'energia.

Les claus de l'astènia primaveral

El doctor Joaquín Domínguez d'Hospital Capil·lar defineix l'astènia primaveral com “un trastorn adaptatiu als canvis i hores de llum, de temperatura i pressió atmosfèrica que indueix canvis en l'estat anímic de les persones”.

Els símptomes? Falta d'energia, irritabilitat, alteració del son, cefalees, estrès, ansietat, però també inapetència sexual. La tristesa i un to vital baix també són altres característiques d'entre tota la simptomatologia que va associada a l'astènia primaveral i que pot sobreviure durant setmanes, i omplir de tedi i cansament les petites i senzilles accions del dia a dia.

Causes

Per què apareix a la primavera? El canvi d'horari, la pujada de les temperatures i l'augment de llum

tenen un impacte directe en la nostra rutina. També afecten en l'astènia primaveral els canvis en la humitat i en la pressió atmosfèrica, el fet que floreixin algunes plantes i les al·lèrgies.

Enguany, el mes març ha estat una concatenació de dies ennuvolats i en els últims dies hem patit nevades i fred hivernal, mentre que altres dies el sol ha sortit amb força per a recordar-nos que l'estiu s'acosta. Davant aquesta inestabilitat meteorològica, tampoc sabem com vestir-nos i entre tants dubtes tornen els refredats.

El resultat? Una caiguda de les endorfines, l'anomenada hormona de la felicitat, i en conseqüència l'ànim decau i ens falten forces psíquiques i físiques.

Combatre l'astènia primaveral

No posem el crit en el cel, si no és que els símptomes persisteixen més d'uns 15 o 20 dies. Llavors hauríem de visitar al metge!

Què podem fer davant l'astènia primaveral? Resistir-nos a l'apatia amb activitats i exercicis que ens motivin, amb una alimentació sana i equilibrada, una activitat física i habitual i un descans correcte. Com assenyalava el Dr. Miguel Martín Almendros, metge d'atenció primària, és la nostra responsabilitat activar les nostres defenses.

La dieta, abundant en verdures i fruites

No és cap novetat, però una dieta sana i equilibrada és la clau per a sentir-nos bé, amb bons esmorzars i sopars lleugers. Benvinguts siguin els

cereals, les verdures i les fruites, mentre que els greixos i els sucres refinats els deixarem en l'armari, perquè aporten una energia de mala qualitat.

Aportació vitamínica per al cos i el cabell

Encara que la dieta equilibrada és innegociable, podem millorar el nostre estat anímic i físic davant l'astènia primaveral amb aportacions vitamíniques, com la gelea reial. Coneguda com el caviar del rusc, el qual aporta a la reina una longevitat 40 vegades major i una productivitat increïblement alta. A més, com s'indica des d'Hospital Capil·lar, a la primavera es produeix l'efluvi telogen, que accelera el cicle de renovació del cabell, afeblint els fol·licles pilosos. Resultat? El pèl cau més. Per garantir una bona salut capil·lar, a més de la dieta sana i equilibrada, és recomanable incloure en la rutina locions anticaiguda i mascaretes hidratants, però també productes de nutricosmètica.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

PREUS DESBOCATS, SALARIS CONTINGUTS

El Primer de Maig arriba aquest any amb el teló de fons d'un creixement desbocat de la inflació (en xifres desconegudes en els últims 40 anys) i els agents socials mostrant una clara distància en els plantejaments: els sindicats insisteixen en la preservació del poder adquisitiu dels salaris i les organitzacions empresarials en el perill que arribar a aquests increments salarials comportaria per a la continuïtat de milers de negocis. El pacte de rendes que reclamen els experts per oferir una via de sortida a un creixement dels preus (en els quals, tot sigui dit, hi han tingut a veure molts factors, entre els quals no es troben precisament els salaris) es perfila, ara mateix, com una opció poc plausible.

Les dades indiquen que la inflació s'ha enfilat fins a gairebé un 10% al març. En canvi, els increments salarials pactats en els convenis aprovats aquest primer trimestre de l'any han tingut un increment mitjà del 2,4%. És cert que encara queden convenis que estan referenciats amb la inflació i que gairebé un milió de treballadors a l'Estat que estan regits per aquests convenis indexats tenen creixements del 5,7%. Però no és una majoria.

Un augment del cost de la vida del 9,8% i un creixement salarial del 2,4% és una diferència que no es donava des de feia dècades. I, per més que els arguments dels representants laborals i dels representants empresarials siguin sòlids, empenyen cap a un conflicte. A Catalunya i a l'Estat espanyol els salaris no són precisament els més elevats i hi ha amplis contingents de treballadors que, tot i tenir feina, no poden afrontar les despeses més bàsiques. Les dades d'Eurostat, tot i que no són gaire recents –de 2019–, sí que aporten llum sobre la dimensió del problema: Espanya figura en les estadístiques en el segon lloc a la Unió Europea en nombre de treballadors pobres (tècnicament, persones que tenen feina efectiva però amb una renda disponible per sota del 60% de la mitjana). Segona posició en treballadors pobres, només per darrere de Romania. L'any 2019 era el 12,7% dels treballadors actius, que vindrien a ser 2,5 milions de persones. La xifra encara es va enfilat més el 2020, l'any de la pandèmia, per arribar a 3,2 milions, en aquest

cas segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística. Són treballadors definits tècnicament com a pobres. Però més enllà de la definicions tècniques no costa gens concloure que amb els increments dels preus de productes bàsics portaran a greus dificultats un contingent encara més elevat de persones.

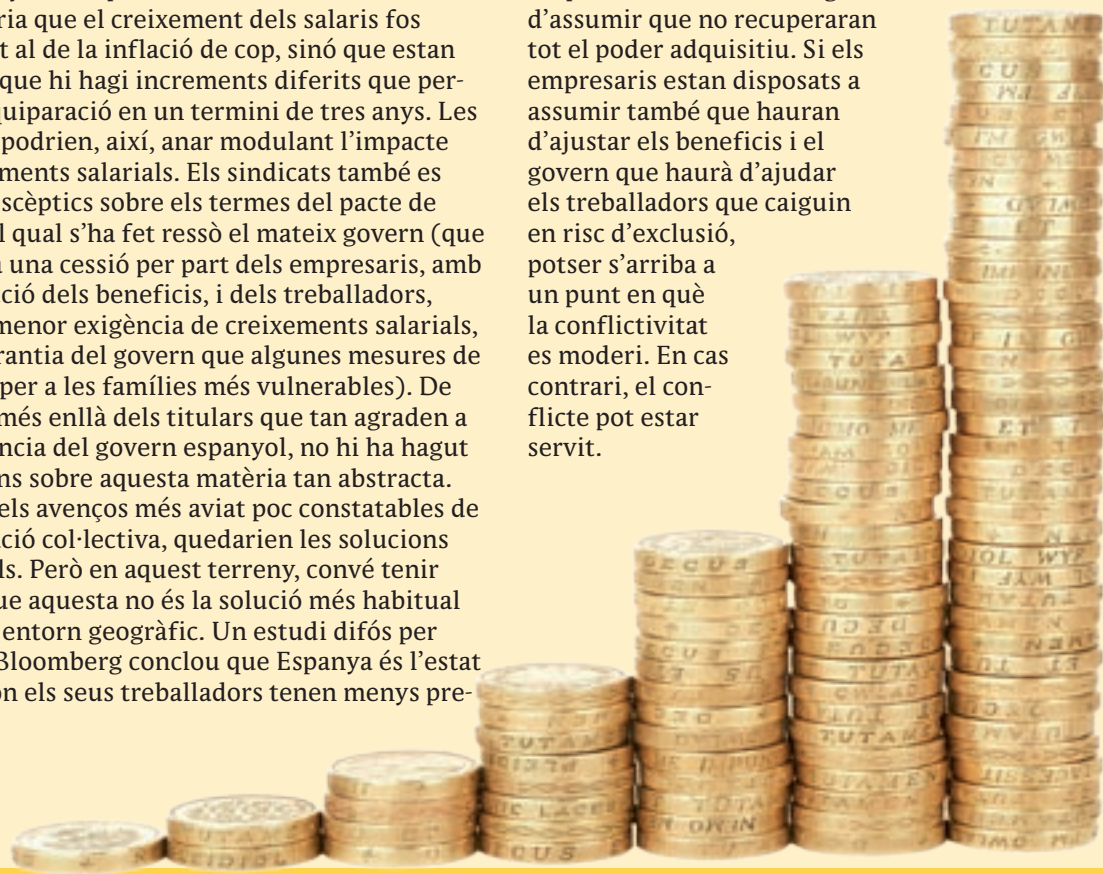
És cert que portar a creixements salarials equivalents a la inflació posa les empreses amb dificultats de viabilitat per, en realitat, facilitar que es puguin pagar els preus inflats de productes i serveis, però arribar a una situació d'empat només afavoreix mantenir l'escalada de preu. Però l'escassa disposició negociadora que mostrava la setmana passada a Barcelona el president de la patronal CEOE, Antonio Garamendi, sobre la possibilitat d'indexar els salaris a l'IPC, comporta un risc d'incrementar la conflictivitat laboral. Un extrem que tampoc és gaire favorable en el context econòmic actual per a les empreses.

El plantejament que estan fent els sindicats no comportaria que el creixement dels salaris fos equivalent al de la inflació de cop, sinó que estan disposats que hi hagi increments diferents que permetin l'equiparació en un termini de tres anys. Les empreses podrien, així, anar modulant l'impacte dels increments salarials. Els sindicats també es mostren escèptics sobre els termes del pacte de rendes del qual s'ha fet ressò el mateix govern (que implicaria una cessió per part dels empresaris, amb una reducció dels beneficis, i dels treballadors, amb una menor exigència de creixements salarials, amb la garantia del govern que algunes mesures de protecció per a les famílies més vulnerables). De moment, més enllà dels titulars que tan agraden a la presidència del govern espanyol, no hi ha hagut concrecions sobre aquesta matèria tan abstracta.

Davant els avenços més aviat poc constatables de la negociació col·lectiva, quedarien les solucions individuals. Però en aquest terreny, convé tenir present que aquesta no és la solució més habitual en aquest entorn geogràfic. Un estudi difós per l'agència Bloomberg conclou que Espanya és l'estat europeu on els seus treballadors tenen menys pre-

disposició a demanar un augment de sou; només són un de cada cinc treballadors. L'estudi esmenta les causes per les quals els treballadors argumenten que no demanen l'augment, i la més esmentada és que no veuen l'oportunitat que els empresaris pels quals treballen els el concedeixin. Per aquest camí, tampoc no és previsible que es redueixi la distància entre el creixement dels preus i els dels salaris.

En els comunicats mèdics dels equips de futbol s'ha posat de moda una expressió sobre el temps de baixa dels futbolistes que, de fet, no diu res: "L'evolució de la lesió determinarà la durada de la baixa". En l'actual context econòmic, també s'ha d'optar per expressions que diuen poc, perquè no ni ha cap bola de vidre capaç d'il·luminar sobre com evolucionaran els preus els propers mesos. La bona notícia que s'espera és que l'índex de preus de consum es moderi i que es puguin pactar alces salarials més generoses que les actuals. Però el més probable és que els treballadors hagin d'assumir que no recuperaran tot el poder adquisitiu. Si els empresaris estan disposats a assumir també que hauran d'ajustar els beneficis i el govern que haurà d'ajudar els treballadors que caiguin en risc d'exclusió, potser s'arriba a un punt en què la conflictivitat es moderi. En cas contrari, el conflicte pot estar servit.

INDICADORS

Previsions a la baixa

L'entitat BBVA Research ha retallat dos punts la previsió de creixement del PIB de Catalunya pel 2022. Segons un informe, el producte interior brut avançarà el 3,5%, amb una retallada de 2,2 punts en comparació amb les previsions de gener, abans de l'esclat de la guerra a Ucraïna. El retrocés de Catalunya va en la línia del que presenten la resta de territoris de l'Estat, on el creixement s'estima en el 3,3%.

Exportacions rècord

Catalunya va exportar productes per 7.389,7 milions d'euros durant el mes de febrer, el 16,3% més en comparació al mateix període de l'any passat. La xifra suposa registrar un nou màxim històric –el millor febrer de la sèrie– i millorar en el 16,9% els registres de gener, segons dades del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme. Catalunya és el primer territori a l'Estat en exportacions.

ALEGRIA INTERIOR

Irene Boixeda / irene@alegriainterior.com

Distracció

Estem vivint en una societat plena de distraccions com tots sabem. Hauríem de fer certs aprenentatges visuals de descans perquè la nostra ment reposés també un xic. Distraccions més saludables vers la vida. Com practicar algun esport per gaudir-lo, mantenir un contacte més pròxim amb la natura, practicar ioga podrien ser alguns consells per no virtualitzar-nos tant.

La vida és màgica quan l'anem comprenent. A vegades difícil però també llúida per circumstàncies bones. Mentrestant ens podem pregun-

tar: quantes vegades haurem de perdre les pors per ser qui som? És dir, quant de temps ens cal per ressorgir del caos tant intern com extern que conflueixen en la majoria dels humans. La vida ens acompanya precisament per gaudir del temps necessari i comprovar els canvis que anem fent quan ens transformem mentalment i de retop actuem més bé i ens sentim millor tant per dins com per fora. L'anècdota es formula quan ens interposem a tot allò que se'ns presenta com a gran aprenentatge i no el comprenem, és a dir, no hi fluïm. És aleshores quan es magnifica l'estat psico-emocional de la distorsió i si no el detectem en nosaltres mateixos l'acabem veient a fora amb els comportaments de les persones que ens envolten. En parar mentalment podem arribar a adonar-nos del missatge i de l'aprenentatge que la vida ens està dient de nosaltres mateixos. Com per exemple, la nostra manera de ser com a persones i d'actuar, que pot no agradar-nos gaire o ben al contrari. Però la majoria de vegades acabem no escoltant el missatge i ens enfrontem més i més a les persones que ens mostren les nostres parts més egòiques i fins i tot arribar a perdre els estreps en algun moment de la nostra vida o a emmalaltir. Per un cantó, aplicar els límits establint la distància entre les persones que no ens convenen, i per l'altre, aplicar-nos els canvis profunds de comportament des de dins nostre cap a fora, poden arribar a ser una bona premissa per arribar a l'èxit.

També pel bé de tots uns silencis o moments de calma mental en el nostre dia a dia ens ajudaran a reposar la ment per poder donar pas a una ment més brillant que ens aportí idees amb bons fruits més saludables i evitar l'excés de distraccions virtuals que ens hem creat com a societat.

Agraïda per aquesta lectura
Una abraçada des del cor, lector.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 29-04-2022 al 05-05-2022

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Una persona activa les teves fantasies més íntimes, però si tens parella, pensa-ho bé abans de fer un pas endavant. Un amic pot proposar-te un negoci plegats.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

L'aspecte de Sol i Mart et pot donar l'empenta que necessites en un tema professional. Evita prendre decisions sota l'eufòria o la ràbia perquè podries vessar-la.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Mercuri entra al teu signe i passes a l'acció en un assumpte laboral. Augmenta la mobilitat i les ganes d'expressar el que penses. Més contacte amb els germans.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Vols parlar dels teus problemes i contactes amb una persona de confiança. Cerques un millor lloc on viure o bé redecores la llar que ja tens. Renoves tecnologia.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Mercuri transita per Casa XI i penses en què voldries posar energia en el futur, i no descartes una mudança. Creixen els contactes i amb ells, les noves amistats.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

El sector professional i dels objectius més ambiciosos entren en un període actiu. No et conformes i vols obtenir més poder i que augmentin els beneficis econòmics.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Temps de més desplaçaments/viatges i tendència a caminar més del que és habitual. T'agradaria deixar el teu testimoni i penses a escriure un diari o un llibre.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

La Lluna Nova per Casa VII inclina a les confidències i a les xerrades amb un caire emocional. Si cercaves un soci col·laborador, ara pots tenir més d'una opció.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Mercuri a Casa VII facilita el diàleg amb la parella i els altres en general. Serà bo assegurar-se a xerrar per evitar malentesos. Escriure pot ser una bona teràpia.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Si estàs començant una relació sentimental, no vols córrer. Prefereixes saber on poses els peus. A la feina, caldrà ser més prudent i no parlar sense pensar.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

L'aspecte de Mart amb Urà, facilita que els assumptes laborals es moguin. També activa la teva necessitat de llibertat. Vols trencar amb tot allò que et limiti.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Tens idees de com vols que sigui el futur professional i comences a moure fils. Si cerques parella, pots conèixer algú d'interès en una app, però sigues prudent.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

‘El hombre del norte’

De Robert Eggers

Barbàrie d’arrel hamletiana

El director americà de *La Bruja* (2015) i *El Faro* (2019) torna a la càrrega amb el seu característic cinema climàtic i absorbent, dur i violent, amb *El hombre del norte*. En el mateix preàmbul, Eggers ensenya les seves cartes amb el petit Amleth com a testimoni de l’assassinat del seu pare, el rei Aurvandil (Ethan Hawke), a mans del germà d’aquest, Fjölfnir (Claes Bang). Fjölfnir usurpa el tron, saquejant i destruint la ciutat, i raptant la mare d’Amleth, la Reina Gudrún (Nicole Kidman), ara vídua d’Aurvandil.

Després d’aquest pròleg, un baptisme de sang per al nen, el relat fa un salt en el temps, i ens trobem Amleth de jove (Alexander Skarsgård), convertit en un guerrer viking. Així arrenca una història de venjança cega a càrrec d’Amleth, enfollit de ràbia i de dolor, disposat a fer pagar a Fjölfnir, el seu tiet, els seus crims i, de passada, salvar a la seva adorada mare, Gudrún. Quan s’assabenta que Fjölfnir ha estat destituït i que viu a Islàndia, allunyat de tot, amb Gudrún, Amleth es fa passar per esclau per arribar fins al seu amagatall, fent-se amic durant el viatge per mar amb la també esclava Olga (Anya Taylor-Joy).

Aquesta història de venjança, estructurada en diverses parts, es caracteritza pel seu to

marcadament hamletia –Amleth, acrònim del príncep Hamlet, de Shakespeare–. Juga la lliga dels films a l’estil de les llegendes, aquí amb una empremta personal extremadament bèstia i salvatge, amb moments de cinema *gore*, sovint amb analogies entre personatges i gossos, guineus i feres diverses. Una història xamànica, també, farcida de visions i anticipacions. Això ho demostra una espècie de bufó de la cort, Heimir el Boig (Willem Dafoe –que torna a participar en un film d’Eggers després d’*El faro*–), confident de l’assassinat rei Aurvandil, o la bruixa Seeress, una mena d’oracle, interpretada per la cantant islandesa Björk, a qui feia temps que no vèiem en cinema.

Un relat trepidant i ferotge, d’atmosferes espesses i enverinades, sensorial i immersiu, convincent i lloable, que podria evocar altres relats barbàrics semblants com *Conan, el bàrbar* (1982, John Milius), *El guerrero n° 13* (1999, John McTiernan) o *Valhalla raising* (2009, Nicolas Winding Refn). El seu plantejament més itinerant, més lligat al format del cinema d’aventures, més dispers i variat, i que el fa, potser, més assequible al públic, fa que contrasti, però, amb el magistral enclaustrament paranoic, rodat en un infernal blanc i negre, d’*El faro*.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / P. Purgimon

Una obra èpica per celebrar el dotzè aniversari de L’Atlàntida

Oda a Verdager. L’Atlàntida. Diumenge, 1 de maig, 18h. Composta i dirigida per Salvador Brotons, l’*Oda a Verdager* va ser un encàrrec de l’Ajuntament de Vic i es va estrenar l’any 2002 en el marc dels actes commemoratius del centenari de la mort del poeta Jacint Verdaguer. Vint anys després, L’Atlàntida recupera el muntatge en el 12è aniversari de l’equipament. Una producció simfònica coral i de caràcter participatiu que reuneix més de 200 músics a l’escenari.

Un quintet de música vital

Maruja Limón. Sala Nau B1. Dissabte, 30 d’abril, 22h. El quintet Maruja Limón aterra a la Sala Nau B1 de Granollers per presentar el seu últim disc, *Vidas*, un amalgama de flamenc, rumba, pop i ritmes llatins i urbans. Amb més de 200 concerts a les seves esquenes, el grup de Barcelona ha conquerit festivals de tot Europa i l’Estat espanyol.

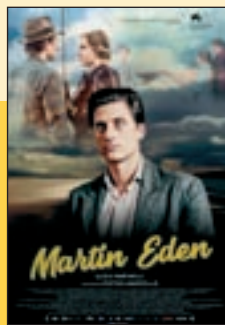
CINECLUB

CINECLUB VIC
3 de maig de 2022
20h
Espai ETC

‘La fugida’

EUA, 1972. Dir.: Sam Peckinpah. VO en anglès amb subtítols. Doc McCoy (Steve McQueen) compleix una condemna de 10 anys per assalt de mà armada. Gràcies a la seva esposa (Ali MacGraw) i a la col·laboració d’una persona influent, aconsegueix la llibertat provisional però, a canvi, el matrimoni haurà d’atracar un banc. En el transcurs de l’assalt, les coses es compliquen i la parella haurà d’iniciar una fugida a Mèxic mentre són perseguits per la policia i els seus antics còmplices. La pel·lícula presenta un ritme i un muntatge intens i sincopat que acompanya una trama que va creixent en intensitat i intriga fins a arribar a un final únic.

ALTER CINEMA
5 de maig de 2022
21h - Cinema el Casal de Torelló

‘Martin Eden’

Itàlia, 2019. Dir.: Pietro Marcello. Martin Eden és un noi humil de poble que es guanya la vida treballant com a mariner. Un dia, Martin defensa d’una agressió Arturo, un jove de classe alta. Com a agraïment, aquest convida Martin a la seva llar i a poc a poc el va introduint en el seu estil de vida. El jove coneix així els avantatges de l’educació, i veu això com una oportunitat per progressar i convertir-se en l’escriptor que ha decidit que vol ser, mentre aprofita al màxim el temps entre luxes. Martin rebrà un impuls inesperat quan conegui Elena, la germana d’Arturo, de la qual s’enamora a l’instant.

CINEMES

ALCARRÀS

Espanya 2022. Dir. Carla Simón. Amb Jordi Pujol Dolcet i Anna Otín. **Drama.** L’avi ha deixat de parlar, però ningú de l’extensa família Solé sap per què. Com cada estiu, a Alcarràs, una petita localitat rural de Catalunya, la família conrea una gran extensió de presseguers. Després de vuitanta anys conreant la mateixa terra, la família Solé es reuneix per fer junts la seva última collita.

AMBULANCE: PLAN DE HUIDA

EUA 2022. Dir. Michael Bay. Amb Jake Gyllenhaal, Yahya Abdul-Mateen i Eiza González. **Thriller.** El veterà Will Sharp, en un acte desesperat per aconseguir diners per cobrir els deutes mèdics de la seva dona, recorre a l’única persona a qui sap que no hauria de recórrer, el seu germà adoptiu Danny. Danny li ofereix participar en un robatori a un banc, el

més gran en la història de la ciutat. Will no pot dir que no. Quan el seu intent de fugida surt malament, els germans segresten una ambulància amb un policia ferit i una paramèdica. Ara hauran de fugir d’un immens dispositiu de forces de seguretat desplegat per tota la ciutat, mantenir els seus ostatges amb vida i d’alguna forma tractar de no matar-se entre ells.

DOG. UN VIAJE SALVAJE

EUA 2022. Dir. Reid Carolin i Channing Tatum. Amb Channing Tatum i Jane Adams. **Comèdia.** Briggs és un tipus que recorre la costa del Pacífic amb el temps just per assistir al funeral del seu millor amic. L’acompanya en aquest viatge la seva mascota: Lulu, un indomable pastor belga. A un d’ells li queda una setmana de vida, mentre que l’altre viu com si cada dia fos l’últim.

DOWNTOWN ABBEY, UNA NUEVA ERA

Regne Unit 2022. Dir. Simon Curtis. Amb Hugh Bonneville i Michelle Dockery. **Drama.** Lord i Lady Grantham anuncien que

estan encantats de tornar a comptar amb la grata companyia dels amants del cinema en la seva mansió de Yorkshire aquest pròxim Nadal en aquesta seqüela de l’adaptació cinematogràfica de la popular sèrie. **EL HOMBRE DEL NORTE**

EUA 2022. Dir. Robert Eggers. Amb Alexander Skarsgard i Nicole Kidman. **Drama.** A Islàndia, en ple segle X, un príncep nòrdic busca venjança costi el que costi per la mort del seu pare.

EL JUEGO DE LAS LLAVES

Espanya 2022. Dir. Vicente Villanueva. Amb Fernando Gullart, Eva Ugarte i Miren Ibarguren. **Comèdia.** Laura porta tota la vida amb Antonio, i just quan es comença a plantejar si realment aquesta és la vida que vol, Sergio i Siena es creuen en les seves vides. Sergio és un excompany d’institut i Siena, la seva parella mil-lenista, que arriba per revolucionar les vides de tots. Laura, Raquel i Cris, íntimes amigues des de fa anys, convencen els seus respectius marits per jugar a un joc que els proposa Siena: el joc de les claus. El joc

consisteix en el fet que tots posen les seves claus en un bol. A l’atzar, cadascun tria unes claus i aquest ha d’anar a passar la nit amb l’amo o la propietària de les claus. Una història sobre quatre parelles que són amics i decideixen ser *swingers* entre ells.

EL SECRETO DE VICKY

França 2021. Dir. Denis Imbert. Amb Vicent Elbaz i Shanna Keil. **Drama.** Stéphane decideix mudar-se a una bonica regió muntanyenca del centre de França per a reprendre la relació amb la seva filla de 8 anys, Victoria, que ha perdut la parla des que va morir la seva mare. Durant un passeig pel bosc, un pastor li regala a la nena un cadell anomenat “Mystère”. Amb aquest regal, la nena comença a obrir-se a l’exterior. Però, de seguida, Stéphane descobreix que el cadell és en realitat un llop... Malgrat els advertiments i del perill de la situació, a Stéphane no li queda més remei que separar a la seva

filla d’aquesta bola de pèl, en aparença inofensiva.

VENECIAFRENNIA

Espanya 2021. Dir. Álex de la Iglesia. Amb Ingrid García Jonsson i Silvia Alonso. **Terror.** Durant dècades, Venècia s’ha anat apagant a poc a poc per culpa dels turistes. Els venecians, cansats que la seva ciutat estigui morint a poc a poc, han decidit posar fre a aquesta invasió organitzant-se en grup i donant curs al seu instint de supervivència. No obstant això, un grup de turistes espanyols que desconeixen aquesta situació viatgen a Venècia amb l’objectiu de divertir-se. Però una vegada allí, es veuran obligats a lluitar per les seves vides.

X

EUA 2021. Dir. Ti West. Amb Jenna Ortega i Brittany Snow. **Terror.** El 1979, un grup de joves cineastes es van proposar fer una pel·lícula per a adults en la zona rural de Texas, però quan els seus amfitrions solitaris i ancians els atrapen en l’acte, l’elenc aviat es troba en una lluita desesperada per les seves vides.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Código emperador	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-

RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	El sargento York	-	19.00	-	-

RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Los tipos malos	-	18.00	17.30	-
	Un héroe	-	20.15	19.45	21.00

TORELLÓ		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
El Casal	Martin Eden	-	-	-	21.00

VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Espai ETC	La fugida (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-

VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous
Sucre	Alcarràs (cat.)	18.15, 20.15 i 22.30	11.50 (dg.), 15.45, 18.15, 20.35 i 22.45	17.45, 19.50 i 22.05
	Downtown Abbey, una nueva era	18.05, 20.05 i 22.30	15.40, 18.05, 20.05 i 22.30	17.50, 19.00 i 21.30
	X	18.05, 20.30 i 22.40	11.50 (dg.), 16.10, 18.25, 20.25 i 22.55	17.50, 20.00 i 22.00
	Downton Abbey, una (...) (VOSE)	-	-	21.45
	El secreto de Vicky (cat.)	18.10, 19.40 i 21.20	11.25 (ds.), 11.45 (dg.), 14.15, 15.50, 18.10 i 20.50	17.30 i 20.20
	Veneciafrenia	23.00	22.35	22.00
	Dog. Un viaje salvaje	20.30	15.55 i 20.30	19.45
	El hombre del norte	17.40, 19.50 i 22.25	11.35 (dg.), 15.50, 17.30, 19.50 i 22.25	19.10 i 21.40
	Ambulance: plan de huida	22.30	22.30	21.40
	Animales Fantásticos: los (...)	17.50	11.30 (dg.), 16.00 i 17.50	19.00
	Morbius	17.35	18.45	17.40
	Sonic 2. La película	18.10	11.35 (dg.), 11.45 (ds.), 13.55 i 18.10	17.45
	La ciudad perdida	20.35 i 22.45	11.30 (dg.), 20.30 i 22.45	22.00
	El juego de las llaves	20.25 i 22.30	20.25 i 22.30	20.00
	Los tipos malos	-	11.45 (dg.) i 15.55	-

3	A	R	I	S	S	O	S	O	C	A
2	I	N	I	N	E	T	I	O	P	I
1	O	X	E	S	T	I	U	S	T	A
9	N	E	R	E	S	O	U	A	R	T
8	E	N	D	E	U	T	A	Z	A	S
7	L	E	D	T	R	I	L	I	T	E
6	A	R	O	L	I	D	A	S	I	U
5	I	C	O	R	N	U	P	E	T	A
4	A	R	I	D	E	N	E	M	I	C
3	F	P	A	L	T	I	V	A	S	P
2	I	M	P	A	N	D	E	S	P	A
1	B	E	N	U	M	O	A	R	A	T

Escola de
PERIODISME

EL 9 NOU

per a joves de 15 a 18 anys

PREINSCRIPCIONS
del 22 d'abril al 20 de maig

Places limitades

**Aprèn a treballar a la premsa,
ràdio, web, TV i canals de
'streaming' amb periodistes i
instal·lacions professionals**

Del 27 de juny al 22 de juliol

Matins de dilluns a divendres
de 2/4 de 10 a 2/4 de 2

Més informació:

☎ 93 889 49 49

✉ escolaperiodisme@el9nou.com

